

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. София, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Даниела Б.

Членове: Милен Михайлов
Анна Кофинова

при участието на секретаря Габриела М. Влагова Боботилова в присъствието на прокурора В. Ж.

като разгледа докладваното от Даниела Б. Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100606711 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивна жалба на адвокат И. Ю. от САК, редовно упълномощен защитник на подсъдимия А. Н. Б., срещу присъда от 12.07.2023 г., постановена по нохд № 5842/2021 г. по описа на СРС, НО, 18 състав, с която подсъдимия Б. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 2 НК за това, че на 21.09.2019 г. в гр. София е причинил лека телесна повреда на Е. Б. Б., изразяваща се в болка и страдание, като деянието е извършено в условията на домашно насилие, за което е осъден като му е наложено, при условията на чл. 54 НК, наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 /шест/ месеца, което е постановено да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим.

С първоинстанционната присъда е уважен предявения граждански иск от гражданския ищец Е. Б. Б. срещу подсъдимия А. Н. Б., като последният на основание чл. 45 ЗЗД е осъден да заплати сумата от 1000 /хиляда/ лева, представляващи причинени от деянието имуществени вреди на Б., ведно със законната лихва от датата на деянието – 21.09.2019 г. до окончателното

изплащане на сумата.

С депозираната въззивна жалба се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна, незаконосъобразна, необоснована и явно несправедлива. Твърди се, че при нейното постановяване са нарушени материалния закон и процесуалните правила, а наложеното наказание е явно несправедливо. Моли да бъде отменена обжалваната присъда в обжалваните части и вместо нея постановена нова такава, с която подсъдимия бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му с обвинителния акт обвинение за извършено престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 2 НК, както и да бъде отхвърлен изцяло предявения граждански иск. Алтернативно се моли за постановяване на решение, с което се измени първоинстанционната присъда, като се намали наложеното на подсъдимия Б. наказание.

Образувано е по въззивна жалба на адвокат С. Т.-М. от САК, редовно упълномощен повереник на частния обвинител и граждански ищец Е. Б. Б. срещу присъдата от 12.07.2023 г., постановена по нохд № 5842/2021 г. по описа на СРС, НО, 18 състав, с която подсъдимия Б. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 2 НК, за което е осъден като му е наложено при условията на чл. 54 НК наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 /шест/ месеца, което е постановено да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим. С въззивната жалба се обжалва присъдата и в частта, в която от страна на първия съд е уважен предявения граждански иск до сумата от 1000,00 лева и е отхвърлен до пълния предявен размер от 4500,00 лева.

С въззивната жалба се изразява несъгласие с постановената от първия съд присъда, като се твърди, че размера на наложеното на подсъдимия Б. наказание „Лишаване от свобода“ е занижен, поради което и с оглед наличните за него отегчаващи вината обстоятелства се моли за изменение на първоинстанционната присъда като се увеличи размера на наложеното на подсъдимия Б. наказание. Моли се също така, да се уважи изцяло предявения от граждански ищец Е. Б. Б. граждански иск в размер на 4500,00 лева, предвид причинените ѝ неимуществени вреди, изразяващи се в болка и страдание, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на деянието до окончателното изплащане на сумата. Повереникът моли да му

бъде заплатено адвокатско възнаграждение.

Срещу жалбата на частния обвинител и граждански ищец Е. Б. Б., депозирана чрез адвокат С. Т.-М. от САК, редовно упълномощен повереник, е постъпило възражение от адвокат И. Ю. от САК, редовно упълномощен защитник на подсъдимия А. Н. Б.. В същото се излагат доводи на несъгласие с исканията на повереника и частния обвинител и се моли да не бъде уважавана жалбата, като неоснователна.

С въззивните жалби не се иска събиране на нови доказателства.

В разпоредително заседание, проведено на 15.12.2023 г., въззивният съдебен състав е счел, че за правилното решаване на делото следва на основание чл. 327 НПК да бъдат събрани доказателства по делото и да бъде проведено въззивно съдебно следствие с цел установяване на действителната фактическа обстановка и разкриване на обективната истина. Въззивният съд е счел, че следва да бъде проведен разпит на вещото лице, изготвил назначената в хода на досъдебното производство съдебно медицинска експертиза, а именно Д. Н.; че следва да бъде изискана справка от Дирекция „Национална система 112“ МВР, от която да е видно, има ли регистрирани сигнали от страна на лице с имена Е. Б. Б., в периода до 21.09.2019 г. и от кой номер са подадени; че следва да бъде изискана справка от директора на ОДМВР Перник, от която да е видно има ли постъпили сигнали от лице с имена Е. Б. Б. и в случай, че са постъпвали да се предоставят за нуждите на настоящото дело всички образувани преписки, в тяхната цялост, както и да бъде изискано за послужване нохд № 20208/2019 г. по описа на СРС, НО, 99 състав, в случай, че същото е приключило с окончателен съдебен акт.

Въззивният съд е счел, че не следва да се провежда разпит на подсъдимият, свидетели и вещи лица, изготвили СППЕ по делото.

В хода на проведеното въззивно съдебно следствие е прочетено и изслушано заключението по изготвената в хода на досъдебното производство, от вещото лице Д. Н., съдебномедицинска експертиза, както и са приети като писмени доказателства по делото - справка с рег. № 313000-835/15.01.2024 г. на директора на ОДМВР – Перник; материали, приложени по НОХД № 20208/2019 г. по описа на СРС, НО, 99-ти състав и писмо № УРИ-105810-13/02.01.2024 г. на началник РЦ 112 – София, дирекция „Национална система 112 МВР“.

В хода на съдебното производство пред въззивния съд представителя на Софийска градска прокуратура оспорва въззивните жалби на подсъдимия и частния обвинител. Прокурорът счита, че обвинението повдигнато на подсъдимия А. Б. е доказано по безспорен и категоричен начин от събраните пред първия и въззивния съд доказателства и моли да бъде потвърдена постановената от Софийски районен съд присъда в цялост.

Процесуалният представител на подсъдимия А. Б. - адвокат Ю.,

поддържа въззивната жалба и моли да бъде уважена. Защитникът моли да бъде отменена първоинстанционната присъда и вместо нея постановена нова такава, с която подсъдимия бъде оправдан, както и да бъде оставен без уважение, предявения срещу него граждански иск, за което излага подробни съображения. Твърди, че по делото не са събрани доказателства относно нанесения от подзащитния му удар в лицето на пострадалата Б., а такива има само в насока, че е налице кървене от носа ѝ. В случай, че бъде потвърдена или изменена първоинстанционната присъда, защитникът моли въззивния съд да извърши групиране на наказанията, наложени на подсъдимия Б. до настоящия момент. Защитникът оспорва жалбата, депозирана от повереника на частния обвинител и граждански ищец.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец Е. Б. – адвокат С. Т.-М. поддържа въззивната жалба и моли въззивния съд да я уважи в цялост, както и да уважи предявения от пострадалата граждански иск. Твърди, че по отношение на нейната доверителка е упражняван системен тормоз, позовавайки се на присъда постановена по нохд № 20208/2019 г. по описа на СРС, НО, 99 състав. Моли съда да приеме изслушаната по делото пред въззивния съд експертиза, от която по категоричен начин се доказва, че болките и страданията са причинени на нейната доверителка и тя е претърпяла от подсъдимия травма по начина, по който я описва към датата на инкриминираното деяние. С оглед криминалистичните данни за подсъдимия, характеристика и множество осъждания, моли съда да измени първоинстанционната присъда като увеличи размера на наложеното му с нея наказание, което да бъде изтърпяно в същия режим, посочен от първостепенния съд.

Частният обвинител и граждански ищец Е. Б. поддържа изцяло казаното от нейния повереник.

Подсъдимият Б. поддържа казаното от своя защитник.

Подсъдимият Б., в своята последна дума по реда на чл. 333, ал. 2 НПК желае съдът да се произнесе както сметне за правилно.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалваният съдебен акт, изложеното във въззивните жалби, доводите и възраженията, направени от страните в съдебно заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционната присъда по отношение на нейната законосъобразност, обосновадост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Подсъдимият А. Н. Б., на 46 г., роден е на ***** г. в гр. Перник, българин, български гражданин, осъждан, със средно образование, разведен, безработен, с адрес за призоваване - гр. Перник, кв. „*****“, ЕГН *****.

През 2015 г. подсъдимият А. Б. и пострадалата Е. Б. заживели заедно в

интимна връзка, като през годините обитавали различни адреси на територията на гр. София и гр. Перник. С течение на времето подсъдимият А. Б. започнал да проявява ревност към свидетелката Е. Б., като след употреба на алкохол, отправял заплахи за здравето ѝ. Въпреки това двамата живеели по този начин. Прекъсване на съвместното им съжителство имало за периода от 05.06.2019 г. до 23.08.2019 г., в който период подсъдимия Б. изтърпявал наложено му наказание „Лишаване от свобода“. След изтърпяване на посоченото наказание подсъдимият Б. и свидетелката Е. Б. заживели отново заедно на адрес в гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“, ул. „***** В периода от изтърпяване на наказанието на подсъдимия до 21.09.2019 г., последният отново проявявал ревност, като по тази причина възниквали скандали между него и свидетелката Б..

На 21.09.2019 г. свидетелката Е. Б. отишла на адреса в гр. София, ж.к. „Манастирски ливади“, ул. „*****с намерение да събере багажа си. Там на място бил подсъдимият А. Б.. Той поискал обяснение от свидетелката Б. къде е била и отправил заплахи за живота ѝ. Свидетелката Б. излязла от процесното жилище и тръгнала по стълбището на жилищния вход към апартамента на наемодателя – свидетеля Л.П. с цел да потърси помощ от него. Свидетелката Б., заедно със свидетелите Л.П. и неговия син - свидетеля И. П., отишли до обитаваното от нея жилище. Подсъдимият Б., който се намирал в процесното жилище потърсил сметка на свидетелката Б. пред двамата свидетели П.и за това, къде е била преди да се прибере. Свидетелката Е. Б. взела чантата си от жилището и излязла, като отново се качила по стълбите на жилищния вход, отправяйки се към жилището на свидетеля Л.П., където желала да получи помощ от съпругата на свидетеля Л. П.. Подсъдимият Б. последвал свидетелката Б. по стълбището и след като я настигнал на стълбищното пространство ѝ нанесъл удар в областта на лицето. От нанесения удар на свидетелката Б. били причинени телесни увреждания - оточен нос, оток и синкаво- червеникаво насядане с размери 5/4 по лявата повърхност на носа и прилежащо на долния клепач на лявото око и лявата буза. След нанасяне на процесния удар, подсъдимият поискал от семейство П.и чаша вода, която излял върху свидетелката Б.. Свидетелят Л.П. успял да успокои подсъдимия Б., което дало възможност на свидетелката Е. Б. да напусне процесната жилищна сграда. След като напуснала процесното място, свидетелката Б. отишла в дома на своята дъщеря - свидетелката Й. Б.. След процесния случил, подсъдимият Б. продължил да прави опити да осъществи контакт със свидетелката Е. Б., въпреки нейното нежелание.

Описаната по-горе фактическа обстановка правилно е била възприета от Софийски районен съд. При постановяване на присъдата, първоинстанционният съд е обсъдил подробно събраните пред него и на досъдебното производство относими гласни доказателствени средства, писмени и веществени доказателства, както и изготвените по делото

експертни заключения, изцяло възприети и от настоящия съд, а именно:

Гласни доказателствени средства – обясненията на подсъдимия А. Б., както и дадените от него обяснения в хода на досъдебното производство на 29.03.2021 г. по реда на чл. 279, ал. 2, вр. с ал. 1, т. 4 НПК; показанията на свидетелката Е. Б. Б., както и дадените от нея показания в хода на досъдебното производство /л. 45 и л. 219/, приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 НПК; показанията на свидетелката Й. М. Б., както и дадените от нея показания в хода на досъдебното производство /л. 110/, приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 НПК; показанията на свидетеля И. Л. П., както и дадените от него показания в хода на досъдебното производство /л. 121/, приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 НПК; показанията на свидетеля Л.И. П., както и дадените от него показания в хода на досъдебното производство /л. 127/, приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 и т. 2, пр. 2 НПК;

Писмени доказателства и доказателствени средства и способи за доказване - копия на медицински документи, удостоверяващи здравословното състояние на свидетелката Е. Б.; характеристична справка от полицейски инспектор Калоян Петров; писмо от РС Перник; копие на присъда от 09.09.2020 г. на СРС; свидетелства за съдимост и бюлетин за съдимост на подсъдимия Б.; заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза на свидетелката Е. Б. /л. 96 от досъдебното производство/; заключението на съдебномедицинската експертиза /л. 130 от досъдебното производство/; заключението на комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза на подсъдимия А. Б. /л. 190 от досъдебното производство/; приобщените във въззивното производство: справка с рег. № 313000-835/15.01.2024 г. на директора на ОДМВР-Перник; материали, приложени по НОХД № 20208/2019 г. по описа на СРС, НО, 99-ти състав и писмо № УРИ-105810-13/02.01.2024 г. на началник РЦ 112 – София, дирекция „Национална система 112 МВР“.

Въззивният съд формира изводите си по фактите въз основа на събраните в хода на съдебното следствие пред първия съд гласни и писмени доказателствени средства и способи на доказване – експертизи, както и приложените справки в хода на въззивното производство, като прецени, че същите са достатъчни по своя обем и категоричност, за да позволят формиране на еднозначни изводи по фактите.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на районния съд по съставомерните и правно релевантни към предмета на делото факти относно причинената на свидетелката Е. Б. лека телесна повреда е формирано въз основата на цялостен анализ на събраните по делото доказателствени

материали, като не споделя доводите на първия съд в частта, в която този съд е приел, че са налице доказателства касаещи квалификацията деянието признак, а именно, че същото е извършено при условията на домашно насилие.

При формиране на изводите си по фактите, Софийски районен съд правилно е дал вяра на показанията на свидетелката Е. Б. относно причинената ѝ телесна повреда на инкриминираната по делото дата. Настоящият съд, както и първият се довери на нейните показания, като ги намери за вътрешно непротиворечиви, последователни и кореспондиращи си с останалия събран по делото доказателствен материал. Това е така, защото показанията на тази свидетелка са в съответствие и със заключението на изготвената в хода на досъдебното производство съдебно медицинска експертиза, която е изслушана в хода на въззивното съдебно следствие. От същото, както и допълнително дадените от вещото лице разяснения при неговото изслушване пред въззивния съд се установява, че са ѝ причинени инкриминираните травматични увреждания по начина и механизма, по който същата заявява, че са ѝ причинени в нейните показания. Действително, свидетелката Б. е разпитвана няколкократно, както в хода на досъдебното производство, така и в хода на съдебното следствие пред първия съд, но независимо от това данните изнесени от нея в дадените показания, които са относими към предмета на обвинението са устойчиви, непроменени и непротиворечиви в хода на всички проведени разпити. Прави впечатление, че в дадените от нея показания не се наблюдава надграждане на фактите и обстоятелствата за случилото се, а са подробни и логични. По делото по категоричен и несъмнен начин се доказва, че подсъдимия Б. е нанесъл удар на свидетелката Б. в областта на лицето, в резултат на който са ѝ причинени - оточен нос, оток и синкаво- червеникаво насяждане с размери 5/4 по лявата повърхност на носа и прилежащо на долния клепач на лявото око и лявата буза. Вярно е, че свидетели очевидци на нанесения от страна подсъдимия Б. удар на свидетелката Б. не е имало, предвид динамиката на ситуацията в която са се развили процесните събития, както и че електрическото осветление на стълбищната площадка е било изгаснало към момента на неговото нанасяне, но независимо от това, данни за развилия се процесен инцидент между свидетелката и подсъдимия Б., както и за причинените ѝ телесни увреждания се съдържат безпротиворечиво, ясно и точно в

показанията, както на нейната дъщеря - свидетелката Й. Б., така и в дадените показания от свидетелите Л.П. и И. П.. Тези свидетели са категорични в своите показания, че между подсъдимия и свидетелката Б. е имало спор вследствие на който е настъпил процесния инцидент на 21.09.2019 г., при който от носа на свидетелката Б. е потекла кръв, както и че вследствие на този инцидент по лицето ѝ е имало наранявания. Показанията на всички свидетели кореспондират и на установеното от вещото лице в изготвеното от него заключение на съдебно медицинската експертиза на свидетелката Б., а именно че подсъдимият е нанесъл удар в лицето на свидетелката Б., с който ѝ е причинено процесното телесно увреждане, или за което свидетелстват свидетелите Л. и И. П.и, т.к. и двамата заявяват, че са видели кръв в областта на носа на свидетелката Б., а също така свидетелства и свидетелката Й. Б., която заявява, че е видяла посиняване и кръв в лявата част на лицето на пострадалата. Вярно е също така, че свидетелката Й. Б. не е присъствала на мястото на процесния инцидент, а данни за него е възприела от разказаното ѝ от свидетелката Б., но независимо от това нейните показания не остават изолирани, защото те не само кореспондират и подкрепят показанията на пострадалата, но и се намират в необходимата корелация със заключението на изготвената съдебномедицинска експертиза на същата.

При формиране на изводите си, първоинстанционният съд правилно не е кредитирал обясненията на подсъдимия, като ги е приел за противоречащи на останалия събран по делото доказателствен материал. Настоящият съдебен състав отчитайки двойствената природа на обясненията на подсъдимия Б., а именно, че същите представляват, както средство за защита по отношение на случилото се, за което му е повдигнато обвинение, така и са гласно доказателствено средство, предвид личното му участие в процесните събития, намира същите за изграждащи неговата защитна линия, поради обстоятелството, че не намират опора в нито едно от събраните по делото доказателства и съдът не им се довери. Действително, в обясненията на подсъдимия Б. се съдържат данни, че има съвместно съжителство със свидетелката Е. Б., но това обстоятелство не дава възможност на съда да цени същите като достоверен доказателствен за процесния инцидент източник.

Съдът кредитира изготвената по делото съдебномедицинска експертиза, от която се установява вида и характера на телесното увреждане на свидетелката Е. Б., а именно оток на носа, оток и кръвонасядане по лявата

повърхност на носа и прилежащо на долния клепач на лявото око и лявата буза, които реализират медико-биологичния признак „болка и страдание“, като нараняванията мога да бъдат извършени по начин, съобщен от пострадалата.

Съдът прие и изготвените по делото комплексни съдебно- психиатрични и психологични експертизи на подсъдимия Б. и свидетелката Е. Б., които логично, достатъчно подробно, научно обосновано и обективно дават заключения за психологическия и психиатричния статус на двамата.

Съдът прие за сведение и представеното за послужване НОХД № 20208/2019г. на СРС, НО, 99 състав, видно от което е, че подсъдимият Б. е осъден за извършено престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал.1 НК, на същата инкриминирана по настоящото дело дата - 21.09.2019 г., от което пострадало лице е свидетелката Е. Б..

Настоящият въззивен състав не споделя доказателствения анализ на първата съдебна инстанция, в частта, в която е прието от контролирания съд, че престъплението по чл. 130, ал. 2 НК е извършеното „при условията на домашно насилие“ или по чл. 131, ал. 1, т. 5а НК.

Това е така, защото по делото не са установени никакви данни, за което и да са събрани годни доказателства, че подсъдимия Б. е упражнявал системно по отношение на свидетелката Б. физическо или психическо посегателства в условията на домашно насилие. В тази връзка липсват, както данни в показанията на разпитаните по делото свидетели, така и не се констатираат случаи, при които да е установено, че в условията на домашно насилие, предвид твърденията на свидетелката Б., че се е намирала в съвместно съжителство с подсъдимия Б., са й били причинени физически или психически посегателства. За изясняване на това обстоятелство и предвид наличието на бездействие за събиране на доказателства в тази насока, от страна на въззивния съд, се изискаха писмени справки от МВР и център 112-МВР. В резултат на получените по делото отговори и съдържаща се в справка с рег. № 313000-835/15.01.2024 г. на директора на ОДМВР – Перник и писмо № УРИ-105810-13/02.01.2024 г. на началник РЦ 112 – София, дирекция „Национална система 112 МВР“ информация е видно, че не са регистрирани случай на проявено спрямо свидетелката Б. домашно насилие. Необходимо е да се посочи още, че обективния признак, относим към правната квалификация на престъплението, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия Б. не може да се обоснове и с приключилото спрямо него наказателно производство по НОХД № 20208/2019 г. по описа на СРС, НО, 99-ти състав. Това е така, защото дори и да се приеме, че в случая е налице едно установено по несъмнен и категоричен начин психическо посегателство по отношение на свидетелката Б. от подсъдимия, то не може да обоснове изискуемата се по смисъла на чл. 93, т. 31 системност, която е относима към съставомерността на престъплението, към датата на инкриминираното деяние, съобразно чл. 2, ал. 2 НК.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

От обективна и субективна страна са налице всички признаци на състава на престъпление по чл. 130, ал. 2 НК, като със своето поведение подсъдимият Б. на 21.09.2019 г. в гр. София е причинил лека телесна повреда на Е. Б. Б., изразяваща се в оток на носа, оток и кръвонасядане по лявата повърхност на носа и прилежащо на долния клепач на лявото око и лявата буза, които реализират медико-биологичния признак „болка и страдание“.

От обективна страна, за да е причинена лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК, следва да са причинени болка и страдание без разстройство на здравето на пострадалото лице. В съдебната практика (ППВС № 3/79 г.) е посочено, че болката представлява неприятно физическо усещане, а страданието е продължителен процес на болката. При този вид лека телесна повреда не се накръняват съществено тъкани и не се разстройват физиологични функции. В настоящия случай и с оглед събраните и проверени по делото доказателства, по отделно и в тяхната съвкупност, се установява по несъмнен и категоричен начин, че подсъдимият Б. от обективната страна е осъществил изпълнителното деяния от състава на престъплението по чл. 130, ал. 2 НК.

От обективна страна подсъдимият А. Б. е причинил на пострадалата Е. Б. болка и страдание, имащи характер на лека телесна повреда. Изпълнително деяние е осъществено чрез нанасяне на удар с ръка в лицето, в резултат на което на последната е причинено оток на носа, оток и кръвонасядане по лявата повърхност на носа и прилежащо на долния клепач на лявото око и лявата буза. Съгласно заключението на съдебно медицинската експертиза, телесното увреждане има характер на леко такова по смисъла на чл. 130, ал. 2 НК. В настоящия случай настъпилият престъпен резултат се изразява в настъпилите описани телесни увреждания.

Субект на престъплението по чл. 130, ал.2 НК може да бъде всяко наказателно отговорно лице. В конкретния случай няма спор и се установява по несъмнен и категоричен начин авторството на деянието или че подсъдимия А. Б. е негов извършител.

От субективна страна районният съд правилно е приел, че деянието е извършено при „пряк“ умисъл - подсъдимият е съзнавал обективните елементи от състава на престъплението, както и е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е и пряко е целял настъпването на общественотоопасните последици. Вината е неюридическо свойство на престъплението, защото нейното наличие не зависи от закона, а от установените в процеса факти за поведението на дееца. Поради това, изводите на съда за субективната страна на престъплението се основават на обективните данни по делото. При така установените обективни факти е безспорно, че подсъдимият е имал вярна представа за всички фактически обстоятелства на извършеното деяние, които му придават обществена опасност и които са послужили за инкриминирането му като телесна повреда. Няма съмнение в това, че подсъдимият е съзнавал, че при нанасяне на удар

ще причини телесно увреждане у пострадалата и въпреки това го е осъществил, като е целял да причини същото на свидетелката Б..

Въззивният съд намира, че подсъдимия А. Б. не е извършил престъплението по чл. 130, ал. 2 НК в условията на домашно насилие по чл. 131, ал. 1, т. 5а НК, т.к. от обективна страна не са събрани доказателства за неговите съставомерни признаци. Това е така, защото квалифициращия признак, че деянието е извършено при условията на домашно насилие не е налице, поради липса на системност, съгласно разпоредбите на чл. 93, т. 31 НК, каквато не може да бъде изведена като правен извод само от приобщените за послужване материали по НОХД № 20208/2019 г. по описа на СРС, НО, 99-ти състав. Извършеното от подсъдимия престъпление по чл. 144, ал.3 НК по горепосочената, влязла в сила присъда е съпровождащо процесното, като съдът счита, че не са налични достатъчно доказателства относно други прояви на домашно насилие от страна на подсъдимото лице спрямо свидетелката Б., с които да се обуславя наличието на приложимия обективен квалифициращ престъплението признак съобразно разпоредбата на чл. 93, т. 31 НК, в нейната редакция към датата на деянието съобразно чл. 2, ал. 2 НК. Тази липса на фактически данни се констатира още в изготвения и внесен срещу подсъдимия Б. обвинителен акт, защото безспорно е установено в практиката и доктрината е, че в обстоятелствената част на обвинителния акт прокурорът задължително следва да посочи фактите, обуславящи съставомерността на деянието, в което е обвинено всяко едно лице и участието му в него - времето и мястото на извършване на престъплението, начина /механизма/ на неговото осъществяване, пострадалото лице /ако такова е налице/, причинения вредоносен резултат и кумулативната даденост на интелектуалните и волеви характеристики на субективните параметри на престъплението. Този минимален задължителен стандарт произтича не само от императивната разпоредба на чл. 246 НПК, но и от задължителната тълкувателна практика на върховната съдебна инстанция, обективизирана в ТР № 2-2002-ОСНК на ВКС, с които разпоредби не само прокурора, внесъл обвинителния акт, но и първия съд не са се съобразили. Това на свой ред е така, защото при формулиране на обвинението прокурорът, внесъл обвинителния акт в съда, действително е приел, че се касае за престъпна дейност, реализирана „в условията на домашно насилие“, но независимо от това същата не позволява да се отличи ясно изискуемата от дефинитивната норма на чл. 93 т. 31 НК „системност“, т. е. инкриминираното деяние да бъде предшествано от три предходни прояви на домашно насилие. В настоящия случай, не се установи по категоричен начин посочената системност на упражненото домашно насилие. С оглед липсата на квалифициращия признак „при условията на домашно насилие“, настоящата инстанция намира, че са налице основанията на чл. 304 НПК за признаване на подсъдимия Б. за невиновен и оправдаването му да е извършил престъплението по чл. 131, ал. 1, т. 5а НК.

За престъплението по чл. 130, ал. 2 НК, законодателят в санкционната част на диспозицията на материално правната норма е предвидил наказание „лишаване от свобода“ до шест месеца или пробация, или глоба от сто до

триста лева.

При определяне на вида и размера на наказанието на подсъдимия Б. за извършеното от него престъпление по чл. 130, ал. 2 НК, въззивният съд съобрази смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства по чл. 54 НК. Така съдът отчете като отегчаващи отговорността обстоятелства обремененото съдебно минало на подсъдимия Б., както и факта, че подсъдимият Б. е извършил престъплението по-малко от месец след като е бил освободен от пенитенциарно заведение, в което е изтърпявал наложено му наказание „лишаване от свобода“. Също така, като отегчаващо вината обстоятелство съдът отчете и факта, че пострадала от престъплението е едно и също лице, което ясно говори за липсата на критичност у подсъдимия Б. да спазва установените правила на поведение и отношение към същата ненарушавайки нейния телесен интегритет и не накърнявайки нейната психологическа стабилност. Предходното осъждане на подсъдимия Б. определено говори, че при него целите на наказанието по чл. 36 НК не са постигнати, т.к. изтърпяното от него предходно наказание „лишаване от свобода“ в пенитенциарно заведение не е изпълнило своята възпираща и превъзпитателна функция. Съдът в случая не констатира смекчаващи вината обстоятелства за подсъдимия Б..

При така отчетените отегчаващи отговорността обстоятелства, съдът намира, че на подсъдимия А. Б. за извършеното от него престъпление по чл. 130, ал. 2 НК следва да бъде наложено наказание „Пробация“ при следните пробационни мерки, а именно:

- По чл. 42а, ал. 2, т. 1, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 1, вр. с чл. 42б, ал. 1 НК - „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 2 /две/ години, с в явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице, два пъти седмично.

- По чл. 42а, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 1, вр. с чл. 42б, ал. 2 НК - „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 2 /две/ години.

- По чл. 42а, ал. 2, т. 4, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 1, вр. с чл. 42б, ал. 4 НК - „Включване в курсове за професионална квалификация“ за срок от 2 /две/ години.

- По чл. 42а, ал. 2, т. 6, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 3, вр. с чл. 42б, ал. 5 НК -

„Безвъзмезден труд в полза на обществото“ за срок от 200 /двеста/ часа годишно за две поредни години.

Въззивният съд намира, че с така наложеното наказание по вид и размер ще се постигнат целите на наказанието по чл. 36 НК спрямо подсъдимия Б., а също така го намира за справедливо, подходящо и отговарящо в максимална степен на обществената опасност на деянието и на дееца. Въззивният съд намира, че по този начин би се постигнала предимно специалната превенция на наказанието, а именно към поправяне на подсъдимия Б., както и ще се отрази на генералната такава, въздействаща предупредително на останалите членове на обществото.

Правилно и законосъобразно първият съд уважил предявения граждански иск, като е счел, че същия следва да бъде уважен до сумата от 1000 лева за причинени от деянието неимуществени вреди на свидетелката Е. Б., ведно със законната лихва от датата на деянието 21.09.2019 г. до окончателното изплащане на сумата и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 4500 лева. С оглед на изложеното за наличие на извършено престъпление по чл. 130, ал. 2 НК от подсъдимия Б. са налице предпоставките на чл. 45 ЗЗД за ангажиране на гражданската отговорност на подсъдимия за извършения от него деликт по отношение на гражданския ищец Е. Б.. Съгласно чл. 45 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. За да бъде уважен иска с правно основание чл. 45 ЗЗД, следва да са налице следните две предпоставки: да има вреди от непозволено увреждане и те да са причинени виновно другиму, като вината от непозволено увреждане се предполага до доказване на противното. В настоящия случай тези предпоставки са налице. По безспорен начин се доказва в хода на съдебното следствие причинно-следствената връзка между противоправното и виновно поведение на подсъдимия Б. и настъпилия вредоносен резултат за пострадалата Б.. Това е така, защото на свидетелката Б. са причинени и телесни увреждания, които реализират медикобиологичния признак болка и страдание, а съгласно заключението на вещото лице и дадените от него разяснения в хода на въззивното съдебно следствие възстановителния период от същите е 7 до 10 дни или същите не се характеризират с продължителен не само период на възстановяване, но и не са с продължителен интензитет и сила.

По изложените по-горе съображения, въззивният съд намира, че обжалваната първоинстанционна присъда следва да бъде изменена, като се преквалифицира извършеното от подсъдимия деяние от престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 2 НК в такова по чл. 130, ал. 2 НК, за което му се наложи наказание „Пробация“ с пробационните мерки по чл. 42а, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 6 НК, а в частта, в която му е повдигнато обвинение да е извършил престъплението в условията на домашно насилие по чл. 131, ал. 1, т. 5а НК да бъде признат за невиновен и оправдан.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 НПК, цялостна служебна

проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение, поради което следва да приложи закон за по-леко наказуемо престъпление и да измени вида на наказанието на подсъдимия Б., като въззивната жалба на защитникът му да бъде частично уважена, а въззивната жалба на повереника на частното обвинение оставена без уважение, като неоснователна.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 337, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 334, т. 3 НПК, СГС, НО, ХП въззивен състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда от 12.07.2023 г., постановена по нохд № 5842/2021 г. по описа на СРС, НО, 18 състав, като:

ПРЕКВАЛИФИЦИРА престъплението от такова по чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. с чл. 130, ал. 2 НК в престъпление по чл. 130, ал. 2 НК, като **НАЛАГА** на подсъдимия А. Н. Б., ЕГН *****, за извършеното от него престъпление по чл. 130, ал. 2 НК, наказание „Пробация“ със следните пробационни мерки:

- По чл. 42а, ал. 2, т. 1, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 1, вр. с чл. 42б, ал. 1 НК - „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 2 /две/ години, с в явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице, два пъти седмично.

- По чл. 42а, ал. 2, т. 2, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 1, вр. с чл. 42б, ал. 2 НК - „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 2 /две/ години.

- По чл. 42а, ал. 2, т. 4, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 1, вр. с чл. 42б, ал. 4 НК - „Включване в курсове за професионална квалификация“ за срок от 2 /две/ години.

- По чл. 42а, ал. 2, т. 6, вр. с ал. 1, вр. с ал. 3, т. 3, вр. с чл. 42б, ал. 5 НК - „Безвъзмезден труд в полза на обществото“ за срок от 200 /двеста/ часа годишно за две поредни години.

ПРИЗНАВА подсъдимия А. Н. Б., ЕГН ***** за **невиновен** в това да е извършил на 21.09.2022 г. деяние в условията на домашно насилие, представляващо престъпление по чл. 131, ал. 1, т. 5а НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

